

**Історія Ірини Змеуль – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини»
2025 року, в номінації «Творчіня своєї справи»**

Ірина народилася у невеликому місті Мирноград Донецької області, розташованому у західній частині Донецької області, але з дитинства мешкає у місті Покровськ, яке називають «західними воротами Донбасу». Зі шкільних років вона проживала у цьому місці, навчалась, працювала та була вимушена покинути його, коли активні бойові дії досягли Добропільської міської громади.

Ірина цілеспрямована людина, вона постійно вдосконалювала свої професійні навички. Спочатку закінчила Селидівський гірничий технікум, здобула кваліфікацію бухгалтера, але на цьому не зупинилась та закінчила Міжрегіональну Академію управління персоналом, де здобула кваліфікацію бухгалтера-аналітика.

У 2003 році розпочала свою трудову діяльність в Красноармійському центрі з ремонту та експлуатації житла, де працювала економістом та інженером по автотранспорту до 2019 року. За сумлінну працю та відданість роботі постійно отримувала Грамоти та Нагороди. В грудні 2021 року Ірина прийшла працювати на Комунальне підприємство «Покровськводоканал» старшим диспетчером.

У лютому 2022 року Росія вторглась на територію України. Почалась паніка, люди масово евакуювалися до більш безпечних регіонів країни. Ця жінка залишалась на підприємстві, підтримуючи добрим словом своїх колег, допомагаючи забезпечувати людей міста централізованим водопостачанням та водовідведенням. Вона працювала позмінно, навчала нових диспетчерів, бо був значний відтік персоналу. В літку 2022 року ситуація стабілізувалась, люди почали повертатись додому. Але вже в серпні 2024 року була об'явлена обов'язкова евакуація дітей. У Ірини - неповнолітня дитина, вона повинна була евакуюватись. Диспетчерів на підприємстві вже не було, всі звільнялись, працювати було нікому. Вона знову проявила мужність та рішучість, прийнявши рішення, вивести дитину з мамою в безпечне місце та залишитися працювати. Під частими обстрілами, підприємство продовжувало працювати,

працювала і Ірина, щоб не залишити мешканців міста без життєво необхідних послуг.

У грудні 2024 року Ірина була вимушена переїхати до м. Добропілля, бо залишатись у м. Покровськ було небезпечно, але на роботу їздила щодня до м.Родинське, ризикуючи кожного дня своїм життям. Підприємство працювало у м. Родинське, бригада виїжджала і до м. Покровськ. Ірина вже виконувала обов'язки начальника ділянки з експлуатації і ремонту каналізаційних мереж. «Було страшно, але покинути людей, які залишались у громаді без питної та технічної води, без послуг з водовідведення не могли», - згадувала Ірина. Вже наприкінці липня, розпочались активні бойові дії у м. Родинське, робоче місце зазнало обстрілу, працівників майже не залишилось, було прийнято рішення евакуюватись.

На сьогодні Ірина живе у м. Дніпро та керує бригадою слюсарів аварійно-відновлювальних робіт, які беруть участь у евакуації майна та техніки свого підприємства з Донеччини. Вона залишається на своєму робочому місці та продовжує надавати допомогу у роботі підприємства. За проявлену самовідданість, сумлінну працю, ініціативність в роботі, громадську активність та свідомість, спрямовані на об'єднання громади України, у прагненні суверенності та розвитку держави та з нагоди відзначення Дня міста Покровська та Дня шахтаря, нагороджена знаком народної пошани «Хрест громадянських заслуг».